Kutas József

Egyetlen szavát sem

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 1. szám, 2020. január 3.

Háta mögött némán gubbasztott a megroggyant tetejű kis állomás, mint egy ékezet nélküli kisbetű. Fehér csend töltötte ki a teret, hideget sugározva mindenfelé. Határozatlanul topogott a tornácon, ahová közben visszamenekült, de tudta, nem halaszthatja sokáig az elindulást.

A bakter pálinkaszagát faggyal itatta fel a világvégi táj, és a csizmáját tette volna rá, hogy hamarosan ő következik. Régen ismerte a környéket, s bár sokat felejtett belőle, a hágóra, a zöld bundás hegyekre jól emlékezett. Igen ám, de felidéző álmaiban mindig nyáron járt a régi-régi vidéken, kisgyerekformában gurult végig a dombokon.

S most ezen a télen a fejébe vette, hogy felkeresi a falut, ahonnan tízéves korában jött el, mivel szülei jobb élet reményében a nagyvárosba hurcolkodtak. Talán épp’ azon a kivénhedt vonaton távozott velük, amelyik most visszahozta őt.